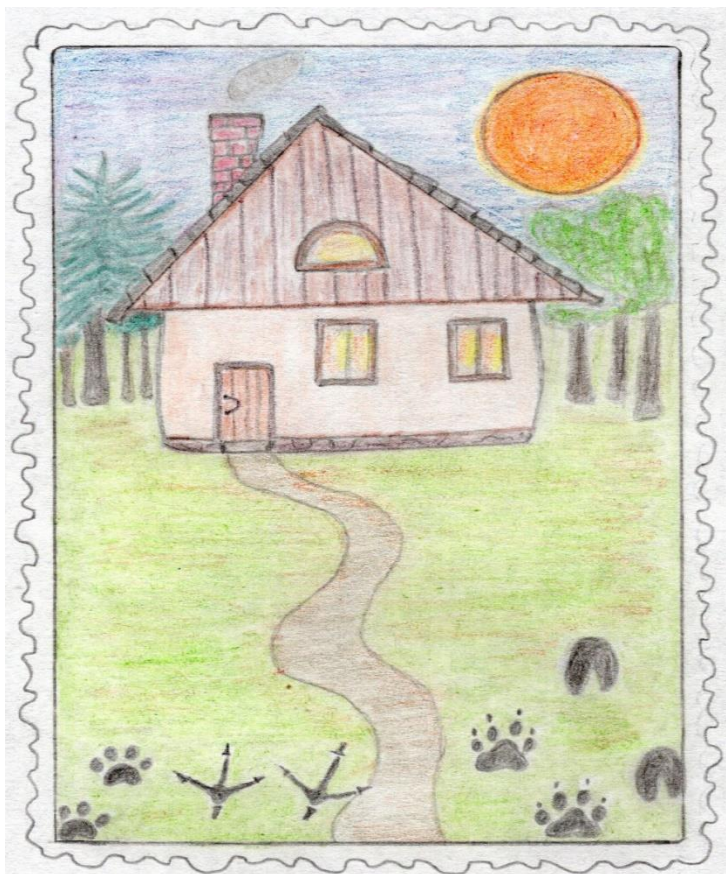

Muzicanții din Bremen

A fost odată o poveste¹
despre câțiva pibegi prin lume;
de soarta lor cea rea fugind,
un trai mai bun ei au găsit.

La început un urechiat,
îmbătrânit și alungat
de-al său stăpân neiertător,
porni să-și caute locșor.

---

¹ Aluzie la Frații Grimm - *Muzicanții din Bremen* (1819, ediția originală; noi am citit cartea apărută în 1987 la Editura Ion Creangă, București). Există și o variantă românească a basmului: *O poveste c-o babă, c-un moș și c-un măgar* - în: Angela Dumitrescu, *Așa cap, așa căciulă*, Editura Scrisul românesc, 1981.

Pe când pe drum sprinten mergea,
cu un ogar se întâlnea.
Cam slab și-acela, tot bătrân,
tot alungat de-al său stăpân!

– Să fim prieteni! zise el.
– Să fim, căci soartă avem la fel...
Dar, ce ne facem?
– Vom chibzui; întâi,
o casă de-am găsi.

Noi ne vom face muzicanți,
din cei vestiți, la nunți chemați.
În capul mesei noi vom sta
și din bucate vom gusta.

Fiindcă fanfara municipală
rămas-a fără personal,
acolo vom grăbi și noi
și vom lua-n brațe un țambal.

Porniră ei la drum așa,
când – o pisică-n drum le sta.
– Ne trece calea!
– Nu, nicicum.
Hai s-o luăm cu noi la drum!

Că pare, Doamne, hămesită;
este precis de-acasă izgonită!
Cam galbenă și bolnăvioară –
n-a mai mâncat de-o primăvară!

Pisica iute se-nvoi,
cu dânșii se-mprieteni.
Și tot mergând cei trei așa,
un cocoșel îi întâlnea.

Un cântăreț neîntrecut,
ce-aflase un mic amănunt:

stăpâna-i ar pofti o ciorbă,
de cocoșel, nu de lobodă...

Cei patru o porniră deci;
să fugi și nu poți să-i întreci!
Și noaptea, pe o lună plină,
găsiră-o casă cu lumină.

Era o casă de bandiți –
adică, oameni înrăiți,
ce fură, pradă, jefuiesc,
și-apoi din jaful lor trăiesc.

Bandiți, bandiți; cam troglodiți –
și lesne au fost păcăliți
de-un mienunat, de un lătrat,
de-un cântec de cucurigat
și-un răget dat de urechiat!

Fugind bandiții speriați,
rămase casa de pripas.
Noroc c-au poposit în ea
cei patru ce o căutau.

Ce-au mai făcut,
nu se mai știe.
Poate-au trăit
la ani o mie!

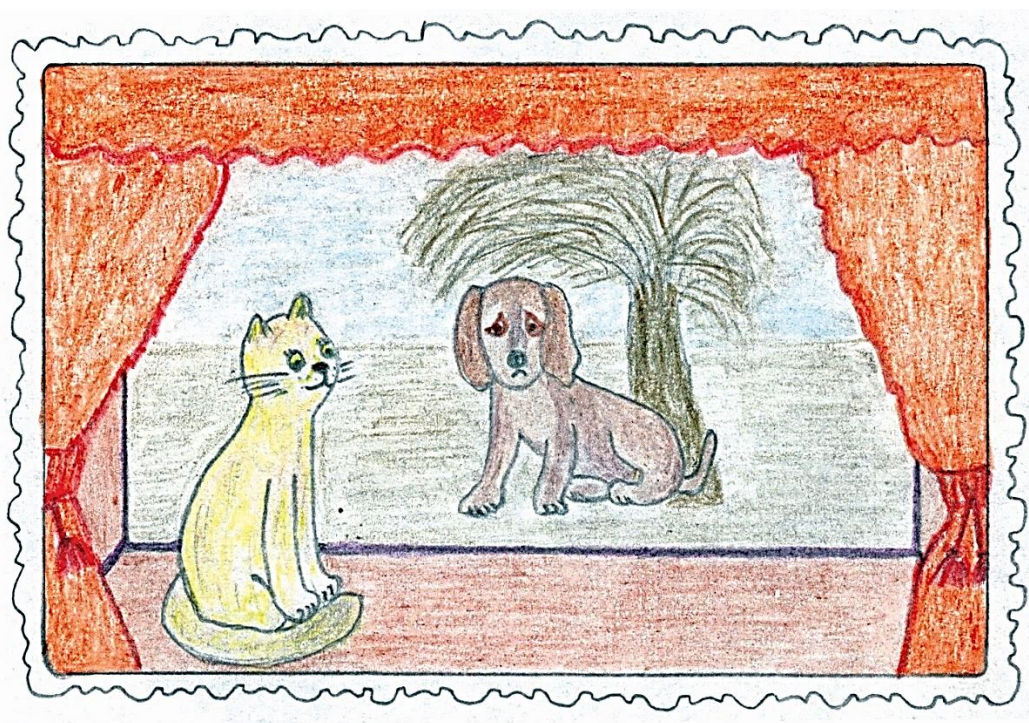
O mie tocmai n-or fi ei –
erau destul de bătrânei;
dar un an, trei,
tot mai gustară firul ierbii,
tot mai lungiră ața vieții...

Câinele leneș

A doua mea
știută povestioară
este despre-un câine
de pe la noi din țară¹.

Și-avea și el, bietul Grivei,
stăpânul lui – un om sărman,
ce-avea odaie drept căsuță
și-n punguliță niciun ban.

Iarna venind, crivățul mare,
stăpânul sta-n odaia lui....
cățelul sta la ușă-afară...
Păi unde dară?

¹ Este vorba despre povestea „Câinele leneș” de Petre Ispirescu. A apărut mai întâi în *Povești morale* (1886); eu am găsit-o în *Lupul pârcălab. Snoave și zicători populare* (1970), Editura Minerva, București.

Și planuri mari Grivei croia:
firul de iarbă de cum va da,
va lua lemne, cuie va lua,
și un coteț va înjgheba.

Firul de iarbă a răsărit,
dar cuțu-al nostru
planul de tot
și-a părăsit....

Căci vremea bună
mult te îmbie
la hoinăreală
și lenevie!

Firul de iarbă a-ncărunțit,
iarna geroasă iute-a sosit!
Cuțu degeaba
s-a mai căit...

Soba din casă
când duduiește,
mâța din prag
îl necăjește:

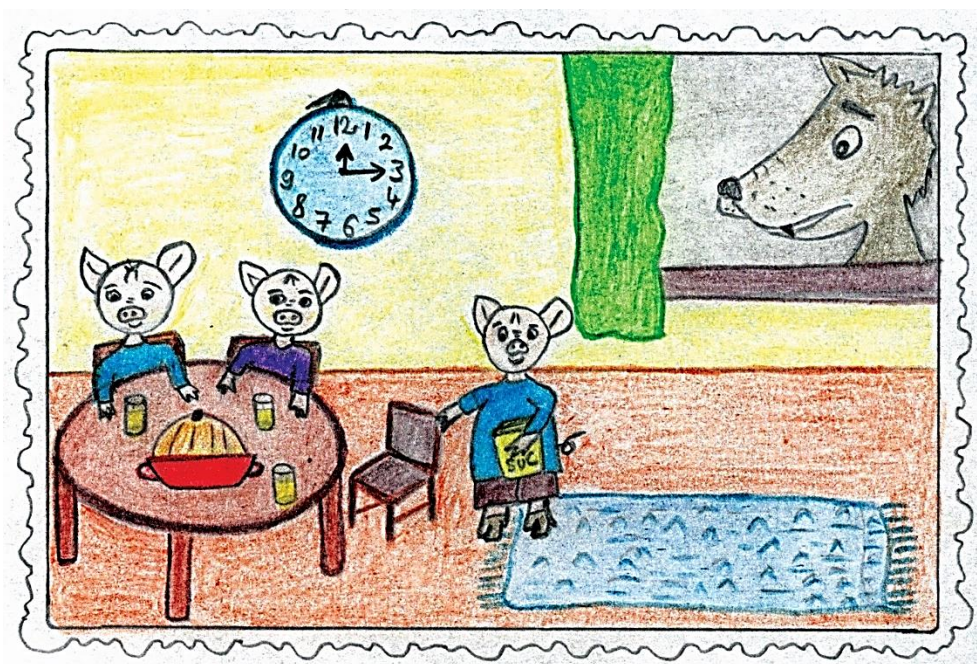
– Dragă Grivei,
n-ai învățat?
Lenea e doar
pentru-mpărat!

Cei trei purceluși¹

Într-o țară oarecare,
în înțelegere trăiau
trei veseli purceluși
ce frățiori erau.

Crescând și vrând ei să-și clădească
căsuțele ce-au plănuit,
s-au despărțit pe la amiază
și s-au pus iute pe trudit.

Mare importanță n-are
mărimea ce casa-o are;
dar contează-n schimb structura
și unde ți-e bătătura².

¹ Există în spațiul european mai multe versiuni ale acestei povești (fabule), primele datând, se pare, înainte de 1850. Aici am făcut referire la versiunea în care fratele cel mic și mijlociul nu sunt mâncați de lup, ei fugind și găsindu-și scăparea la fratele mai mare, care avea casa din cărămidă.

² (popular) Ogradă, curte (la casele țărănești).

Și în cazul acestor trei
este-o vorbă cu temei:
„Dacă tu te ostenești,
mai apoi nu păgubești!”

Materialul folosit
spune cât s-au ostenit:
mult, deloc sau puțințel –
fiecare după fel.

Au pățit ce au pățit
atunci când lupul a venit.
Cei mai mici, mai leneviori,
la frățior au dat zor.

Purcelușul cel mai mare
apoi le-a dat învățare:

– Țineți minte de la mine,
că eu vă învăț de bine:
paele sunt mititele,
lemnele sunt subțirele,
și doar cărămizile
fac casele trainice.
Fă-ți casă lângă ai tăi,
s-o ferești de lupii răi.

Iepurele și broșcuța țestoasă

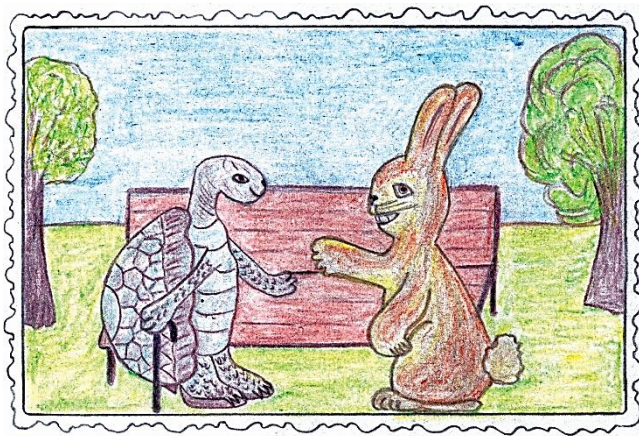
Iepurele și broșcuța¹
la final și-au dat lăbuța;
amândoi s-au împăcat
când cursa au încheiat.

Prin astă prietenie
i-a pierit din semeție
iepurașului poznaș,
guraliv și cam trufaș.

El credea că-i cel mai iute
din câmpie și din munte.
Uite că n-a fost așa:
mai contează și-altceva.

Degeaba te dai viteaz,
de dormi ziua la amiaz'!
Lenea-i tare păguboasă,
tu cu ea dacă faci casă!

Nu-nțeleg cum se trufea
când de frică tremura;
vulpoiul nu l-ar fi ajuns
de-ar fi fost iute cum a spus!

---

¹ Se face referire la fabula „Iepurele și broasca țestoasă”, una din sutele de fabule rămase de la Esop. Esop a fost un scriitor grec ce a trăit cu peste 500 de ani înainte de Hristos. O fabulă cu același nume a scris și poetul francez Jean de La Fontaine (secolul XVII).

Căsuța de ciocolată

A fost odată un pădurar
ce-avea o casă și un hambar.
Iar la pădure când mergea,
pe copilași cu el îi lua¹.

El cu secura tăia stejărișul,
iar copilașii adunau rămurișul.
Întorși acasă, îi aștepta-n tindă,
mama cu cina și cu o plăcintă.

Într-o zi frații s-au rătăcit;
noaptea-n pădure pe ei i-a găsit.
Noaptea cea rece și întunecoasă
i-a prins atunci departe de casă.

¹ Poezia face referire la diferitele adaptări ale basmului clasic „Hänsel și Gretel” (1812), avându-i ca autori pe Frații Grimm.

La foc de vreascuri s-au încălzit
și-mbrățișați, până-n zori au dormit.
Când zorii zilei s-au risipit,
pădurea-ntreagă la viață-a ieșit.

Păsări, iepuri și mici căprioare,
toți sorb lumina și-și caută cale.
Așa și frații la drum o porniră,
dar căsuța lor n-o mai găsiră...

Găsiră, în schimb, ce minunăție!
O casă ce nu vezi nici într-o mie:
din turtă făcută; și în ciocolată
era învelită căsuța ciudată.

Tocmai ce gustară o bucățică,
că-n prag se ivi o neagră pisică:
– Intrați, că stăpâna abia vă așteaptă;
nici masa n-a pus, cu gând să vă vadă!

Poftiți, poftiți...cam slăbuți sunteți voi...
Dar merge de-o ciorbă! zise voiosul pisei.
Căci, vezi, că stăpâna-i era babacloanță,
servea copilași câteodată la masă!

Era prea târziu; zăvorul e tras,
și-n casa viclenei copiii-au rămas!
Dar slugărind ei o bucată de vreme,
văzură că nu prea aveau a se teme.

Băiatul îi zise surorii într-o zi:
– Un plan am în minte; și, când s-o ivi
prilejul cel bun, amândoi vom răpune
pe baba vicleană – și ieși-vom în lume!

Așa a și fost: băiatul voinic
împinse pe babă în focul mocnind.
Mirosul de ars zgoni mai apoi
și ciorile babei, și pe-al ei cotoi!

Copiii luară ceva ciocolată
și-o puseră repede într-o mică geantă.
Ieșind ei afară, chemară ușor
o lebădă ce tocmai ieșise la zbor.

– Ce este, prieteni? Scăparăți; e bine!
De bine ce-mi pare, vă duc eu cu mine.
Părinții v-așteaptă, că i-am auzit
plângând prin pădure, pe voi căutând.

Și pasărea bună o aripă-ntinse –
o prinseră îndată băiatul și fata.
Și-apoi, până-n seară au și fost acasă –
iar mama, râzând, îi puse la masă.